

Public

Scrutiny

van de uitspraak door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens
in de zaak van Golder versus het Verenigd Koninkrijk, 21 Februari 1975
deze versie en de engelse versie zijn authentiek
Eerste revisie

Inleiding

De zaak is aangespannen door een particulier, op het moment van de incidenten een gevangene in het Verenigd Koninkrijk. Deze persoon werd in de gevangenis onrecht aangedaan door een gevangenisambtenaar en wilde deze ambtenaar voor een tribunaal dagen. Hiervoor had deze persoon verlof nodig om een (in dit vakgebied ervaren) advocaat te raadplegen. Vanwege de opsluiting is in het Verenigd Koninkrijk een goedkeuring van de minister van Binnenlandse Zaken nodig. De minister van Binnenlandse Zaken wees de aanvraag voor verlof om een advocaat te raadplegen af.

Hierna wordt het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden afgekort tot EVRM en wordt het Europese Hof voor de Rechten van de Mens afgekort tot het Europese Hof.

Overzicht van de uitspraak

In de leden 1 tot en met 8 wordt de inleidende procedure bij het Europese Hof beschreven. () Het Europese Hof is samengesteld uit 12 rechters, een griffier en een plaatsvervangend griffier.

In de paragrafen 9 t/m 22 worden de situaties met feiten en omstandigheden van de gebeurtenissen in het Verenigd Koninkrijk beschreven.

Er zijn geen handtekeningen van de particulier en de overheid dat de beschrijvingen overeenstemmen met de aangeleverde omstandigheden en feiten en dat deze volledig zijn.

Hoofdstuk I

In de paragrafen 23 t/m 40 zijn de betrokken wet en wetsartikelen beschreven.

(§23) De meningsverschillen tussen de staat en de Commissie zijn beschreven.

(§26) Het recht op toegang is overwogen.

(§37) Over de impliciete beperkingen is beraadslaagd.

Er zijn geen handtekeningen van de particulier en de overheid dat het beraad volgens de ingediende onderwerpen zijn en dat deze volledig zijn.

Hoofdstuk II

In de paragrafen 41 t/m 45 zijn de (vermeende) overtredingen beschreven.

(§41) Over de vermeende schending van artikel 8 is beraadslaagd.

Hoofdstuk III

In de paragrafen 46 is over de toepassing van artikel 50 gediscussieerd.

(§46) Over de toepassing van artikel 50 van het verdrag is beraadslaagd.

Afsluiting met de uitspraak van het vonnis

Er is onder meer geen verklaring dat deze rechten van iedereen zijn, enz.

Apart opinies van rechter Verdross (pagina 20); van rechter Zekia (pagina 22); van rechter Sir Gerald Fitzmaurice (pagina 28).

Introductie van de publieke controle

(Citaat:) Het zou volgens het Hof ondenkbaar zijn dat artikel 6 par. 1 (art. 6-1) in detail de procedurele waarborgen moet beschrijven die worden geboden aan partijen in een lopende rechtszaak en mag niet eerst datgene beschermen dat het alleen mogelijk maakt om van dergelijke waarborgen te profiteren (§35). In §36 worden de eerlijke, openbare en vlotte kenmerken van artikel 6, §1 beschouwd zonder nadere uitwerking. Pas later is uitgewerkt in de uitspraak van de zaak Pretto e.a. tegen Italië, 8 december 1983, §21, de oorzaak en het doel van de verplichte openbare uitspraak van een vonnis, namelijk om ervoor te zorgen dat de rechterlijke macht door het publiek wordt gecontroleerd met het oog op de bescherming van het recht op een eerlijk proces (zaak Pretto, §27). Deze zaak in 1983 verandert niets aan de terugwerkende kracht van elke Europese Hof's uitspraak dus ook van de publieke controle vanaf de datum dat het EVRM van kracht werd.

De publieke controle is een eenheid en een gelijkelijk 'bij wet vastgesteld' of een gelijkelijk bij 'wet makend verdrag' (§36) vastgesteld als rechtsoordelende autoriteit, zoals elk (disciplinaire) tribunaal.

Het Europese publiek omvat ongeveer 450 miljoen burgers minus de medewerkers van de overheid, ambtenaren en functionarissen. In artikel 6, §1 EVRM is ook de pers uitgesloten van het publiek. Wie deelnemen aan de publieke controle is beschreven in het document "Handleiding Publieke Controle", punt 4 [*1]. Waarom de publieke controle een eenheid is en door wat het verenigd is, is voldoende uitgelegd hetzelfde document "Handleiding Publieke Controle".

Introductie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Het Europese Hof heeft rechtsmacht die zich uitstrekt tot alle aangelegenheden betreffende de interpretatie en toepassing van het Verdrag en de Protocollen daarbij (artikel 32, §1). In geval van betwisting over de bevoegdheid van het Europese Hof, beslist het Europese Hof (artikel 32, §2). Het Europese Hof heeft dus dictatuur over de interpretatie en toepassing van het EVRM.

Het Hof kan op verzoek van het Comité van Ministers advies uitbrengen over juridische kwesties betreffende de interpretatie van het Verdrag en de Protocollen daarbij (artikel 47, §1). Het Hof beslist of een verzoek om advies, ingediend door het Comité van Ministers, binnen zijn bevoegdheid valt in de zin van artikel 47 (artikel 48). Het Europese Hof heeft dus dictatuur wat betreft het geven van adviezen over juridische kwesties met betrekking tot de interpretatie (niet de toepassing) van het EVRM.

De definitieve uitspraak wordt gepubliceerd (artikel 44, §3). De adviezen van het Hof worden meegedeeld aan het Comité van Ministers (artikel 49, §3). De uitspraken van het Europese Hof worden dus gepubliceerd en vallen dus onder de jurisdictie van de publieke controle, terwijl de adviezen van het Europese Hof geheim zijn en vallen dus buiten de jurisdictie van de publieke controle.

Alvorens in functie te treden, legt elke gekozen rechter, tijdens de eerste zitting van het plenaire Hof waar de rechter aanwezig is, of, indien nodig, voor de president van het Hof, de volgende eed af of legt hij de volgende plechtige verklaring af: "Ik zweer" – of "ik verklaar plechtig" – "dat ik mijn functies als rechter eervol, onafhankelijk en onpartijdig zal uitoefenen en dat ik alle beraadslagingen geheim zal houden (artikel 25, sub d, EVRM, wijst naar "Rules of Court" en hier geldt Rule 3).

De beginselen voor elke toetsing van de rechterlijke macht.

Goede trouw is standaard afwezig (verduidelijkt in document "Voorkennis en internationale principes" [*1]).

De bewijzen van meened, misbruik of overtredingen veranderen niet dat de daders in staat zijn om al dan niet per ongeluk rechtvaardige bevindingen of conclusies te uiten. Ook overtredende rechtbanken veranderen dit niet.

Elke rechtszaak is een partij die zijn rechten uitoefent (bevoegdheid is een recht) tegen een andere partij die deze uitoefening niet wil verdragen. De onderhavige zaak getuigt van een regering die onwillig is om het eens te worden met de Commissie. De reden voor rechtvaardig onderzoek is om de oorzaak bloot te leggen voor een poging tot een oplossing: is het een tegenwerkend recht, een gebrek aan kennis over het (uit te voeren) recht of soms is het om nadeel of erger te maken. Een rechter is toegerust en gefaciliteerd om de werkdocumenten van de wetgevende auteur te ontsluiten om zijn overdenkingen, voorwerp en doel met de wet en de betrokken artikelen te publiceren. Dit is een opgeëiste verplichting.

De plaats en het belang van het EVRM.

Het EVRM is de niet-tolerante en niet-overschrijdbare contourgrens van de "Rechtsstaat", waarin alle activiteiten of menselijke effecten plaatsvinden (zie paragraaf "Inleiding"). Niet hetzelfde, maar vergelijkbaar met de veiligheidsvoorschriften voor producten in de samenleving, die hun eigen specifieke regels voor constructie en werking hebben. Dus hoe goed en volgens de wet een product dan ook gemaakt is, wanneer het de veiligheidscontrole niet passeert is het onbruikbaar en weg uit de samenleving.

Het EVRM is een regulier contract, met aan de ene kant de verdragsluitende staten en aan de andere kant iedereen (artikel 1 EVRM). Elke contractbreuk heeft ook juridische gevolgen door het verbintenissenrecht in het land waar de overtredingen plaatsvinden.

De Mensenrechten draaien geen rollen om, wisselen niet met personen in hun officiële hoedanigheid of keren de opgetreden machtsverschillen niet om. De mensenrechten zijn niets meer en niets minder dan een gelijkmakende, vereffenende, macht.

Eindconclusies over de uitspraak binnen de mensenrechten

(I) Voorkennis en internationale principes

- (1) De voorkennis en internationale principes zijn verzameld in het document "Voorkennis en internationale principes" [*1] en zijn hierin verklaard. Dit document is onlosmakelijk een onderdeel van dit document en alle voorkennis is op deze plaats ingelast.

De onderwerpen erin zijn onder meer:

1. Elke wet is gemaakt en geschreven voor elk privaat individu
2. Elk gerecht, tribunaal of rechter is altijd de laatste in lijn, voor eeuwig
3. Elke interpretatie heeft terugwerkende kracht van wetswege
4. De mensenrechten betreft zich op één gerecht: die van eerste instantie
5. Het EVRM is een regulier contract
6. Elk appèl (hoger beroep) is een reguliere ingebrekestelling
7. Het EVRM verplicht ook het Europese Hof en elk nationaal gerecht, tribunaal, rechter of rechterlijke macht
8. De goede trouw is standaard afwezig

(II) Schendingen of meened

1. Het Europees Hof's interpretaties zijn ontolereerbaar unfair

- (2) Alreeds omdat elke wettig (dit is met rechtvaardige vakmanschap) gerecht altijd en eeuwig de laatste in lijn is. Dus is diens (of het gebruik van een) opinie achteraf volkomen nutteloos. Bovendien is een oordeel ontolereerbaar unfair wanneer het (deels of geheel) achteraf gebaseerd is op de opinie van de rechter of tribunaal (of Chamber of Grand Chamber), ongeacht of het nu in minderheid, meerderheid of unaniem is. Vanwege de weinige regels van "Fair Play" (verduidelijkt in document "Inventaris van identificatoren" [*1]).

2. De Europese Hof's interpretaties strijden met de mensenrechten

- (3) **De mening van het Europese Hof is in strijd met het contract**
(citaat) "Het zou ondenkbaar zijn, in de opinie van het Hof, (...)." (§35). Elke opinie van het Europese Hof, in feite van elk gerecht, respecteert niet de Conventie's auteur's eigendommen. Omdat het EVRM een contract is, is de opinie van een derde partij onbelangrijk en terecht niet geldig. Elke uitvoering van het contract is alleen legaal binnen het onderwerp en bedoelingen van de contract partijen en is om hun beoogde doelen te bereiken.
- (4) **Het Europese Hof's interpreteren moet overeen zijn met de EVRM's auteur**
Het Europese Hof weet dat de bewoordingen van een artikel duidelijk leesbare en impliciete rechten bevat. Citaat: "Het verkondigt rechten die verschillend zijn maar voortkomen uit hetzelfde basisidee en die samen een enkel recht vormen dat niet specifiek is gedefinieerd in de engere zin van het woord" en "Het is de plicht van het Hof om na te gaan, door middel van interpretatie, of toegang tot de rechter een factor of aspect van dit recht is." (§ 28), welke plicht ook geldt voor elk van de artikelen van het EVRM.
- (5) Een interpretatie is het tegenovergestelde van een opinie (document "Inventarisatie van identificatoren" [*1]). Het Europese Hof zou ook moeten weten: (citaat) "Overigens voorzag de Juridische Commissie van de Raadgevende Vergadering van de Raad van Europa in augustus 1950 dat "de Commissie en het Hof noodzakelijkerwijs (...) beginselen moeten toepassen" bij de uitvoering van hun plichten en vond het daarom "onnodig" om een specifieke clause in die zin in de Conventie op te nemen

(Documents of the Consultative Assembly, working papers of the 1950 session, Vol. III, no. 93, p.982, para. 5). " (§35). In het citaat is onthult dat de artikelen van het EVRM impliciete rechten hebben die door middel van interpretaties moeten worden verhelderd wanneer dat nodig is. In de haakjes erkent het Europese Hof de verplichting om de bron van oorsprong te raadplegen en het kent zeker de essentie van legaal interpreteren en kent de inhoud van de legaal interpreteren. Het Europese Hof weet dat zijn eigen opinie of de opinies van derden geroddel is.

- (6) Verder erkent het Europese Hof dat een bijna onberispelijke interpretatie één en een compleet proces is. Citaat: "(...), het interpretatieproces van een verdrag een eenheid is, een enkele gecombineerde operatie; deze regel, nauwgezet geïntegreerd, plaatst op gelijke voet de verschillende elementen die in de (...) paragrafen van het artikel worden opgesomd." (§30).
- (7) Voor volledigheid: de woorden worden gelezen en gebruikt in de openbare en gewone betekenis (citaat) "(Littré, Dictionnaire de la langue française, tome I, p. 509, 5o)." en (quote) "(Paul Robert, Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française, tome I, p. 666, II-2o)." (§32). Met verwijzing naar paragraaf 1 hierboven.
- (8) **De gepubliceerde interpretaties zijn in strijd met artikel 10**
Geen enkele rechter, tribunaal of hun gerecht, hetzelfde geldt voor het Europese Hof, heeft of hebben mensenrechten. Elke Europese burger heeft het recht op vrijheid van meningsuiting met als doel de EVRM's auteur's onderwerp en de bedoeling te kennen met diens EVRM en met het betrokken artikel.
- (9) **Impliciete rechten zijn die welke noodzakelijk zijn om het geuite recht laten gebeuren**
Het Europese Hof erkent over het impliciete recht op toegang tot een tribunaal: (citaat) "De eerlijke, openbare en snelle kenmerken van gerechtelijke procedures hebben geen enkele waarde als er zijn geen gerechtelijke procedures. " (§35). Analoog zijn impliciete rechten degene die rechtstreeks voortvloeien uit het uitgesproken recht.
- (10) **Een interpretatie moet in harmonie zijn met de andere artikelen**
Hier herhaald, maar nadrukkelijk, het onderdeel e (van hoofdstuk 1) in het document "Interpretatie van de artikelen van het Verdrag" [*1].
- (11) **De Staat's voorschriften ook moeten in harmonie zijn met de artikelen van het EVRM**
Dit is uiteengezet in één geval voor alle gevallen: (citaat) "In zijn arrest van 23 juli 1968 over de belangen van de zaak met betrekking tot bepaalde aspecten van de wetten over het gebruik van talen in het onderwijs in België oordeelde het Hof dat: "Het recht op onderwijs ... door zijn aard vraagt om regulering door de staat, regulering die in tijd en plaats kan variëren naargelang de behoeften en middelen van de gemeenschap en van individuen. Het behoeft geen betoog dat een dergelijke regulering nooit de inhoud van het recht op onderwijs mag aantasten, noch in strijd mag zijn met andere rechten die in de Conventie zijn verankerd." (Serie A No. 6, p. 32, par. 5)." (§38).

3. Het Europese Hof's interpreteren schendt op criminele wijze de mensenrechten

- (12) **Het schendende interpreteren maakt wanorde, onzekerheid en inconsistentie**
In hoofdstuk 3 hierboven wordt een van de redenen voldoende uitgelegd, dat een grote verscheidenheid aan (illegale) interpretaties resulteert in een enorm aantal niet te voorziene interpretaties en oordelen. Deze grote verscheidenheid en aantal steeds

veranderende uitspraken, gemaakt met volle bewustzijn, is zeker niet het doel van de Conventie's auteur en zeker niet in overeenstemming met de principes van het internationaal recht (voorspelbaarheid, rechtsorde, -consistentie, -zekerheid).

(13) **Door het omgekeerde werken vanuit nieuwe uitspraken, wetten of verdragen**
(Citaat:) "Het Hof is bereid om, net als de regering en de Commissie, te overwegen dat het zich dient te laten leiden door de artikelen 31 tot en met 33 van het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragsrecht." (§29). Dit is een schending van het contract tegen artikel 32, om niet vanuit het EVRM deze op andere documenten toe te passen. Ook is het geleid zijn door, onder meer, het Verdrag van Wenen een contractbreuk en is deze gids totaal onnodig (citaat :) "(...) de preambule van een verdrag vormt een integraal onderdeel van de context. Verder is de preambule over het algemeen erg handig voor het bepalen van het 'onderwerp' en 'bedoeling' van het te verklaren instrument." (§34).

(14) **Door het personaliseren schendt elke uitspraak ook artikel 14 en artikel 46**
Niet in de uitspraak vaststellen met welke elementen de categorie van gelijke gevallen waartoe een verzoek behoort, doet niet aan de publieke controle de ware, juiste en volledige informatie verschaffen om te verifiëren op de verboden discriminatie en op de eerlijkheid van het proces. Binnen het wetskader van een artikel is het personaliseren van de overwegingen, beraadslaging en oordeel, standaard een discriminatie.

(15) **Door dat elk ander dan de auteur een andere opinie heeft**
Beginnend met de rechters van het enige Europese Hof, bewijst dit pagina 20 en dan vervolgens de afzonderlijke opinies van 3 rechters op de 12 (Verdross, Zekia en Sir Gerald Fitzmaurice), dat is 25%. In het geval van Wemhoff vs. Duitsland (27 juni 1968) is dit maximaal 44%. Vermenigvuldigd met de nationale gerechten levert dit een enorme hoeveelheid afwijkende opinies op, allen al binnen de rechterlijke macht.

4. De basis opinie van het Europees Hof is crimineel voor de mensenrechten

(16) Het Europees Hof is niet bevoegd om zijn plicht op grond van artikel 32 te weigeren door het toepassen van het EVRM in nationale wetten te weigeren. Citaat: "Het is niet de taak van het Hof om een algemene theorie uit te werken van de beperkingen die toelaatbaar zijn in het geval van veroordeelde gevangenen, en zelfs niet om in abstracto een uitspraak te doen over de verenigbaarheid van regel 33 par. 2, 34 par. 8 en 37 par. 2 van de Prison Rules 1964 met de Conventie." (§39). Door deze weigering zijn verschillende opinies toegestaan dat ook strijdt tegen het verbod op discrimineren van artikel 14.

(17) **Het Europese Hof is niet bevoegd om zijn rechtsmacht vast te stellen of te beperken**

Citaat: "Gevolgd door een zaak die zijn oorsprong vindt in een verzoekschrift dat door een persoon is ingediend, wordt het Hof geroepen zich alleen uit te spreken over het punt of de toepassing van die regels in de onderhavige zaak al dan niet in strijd was met het EVRM ten nadele van Golder." (§39). Het is de plicht van het Europese Hof om het EVRM toe te passen, en dit is alleen mogelijk in de wet of regelgeving van een Staat of in het verdrag van een organisatie.

5. Negeren van de publieke controle

(18) Het vonnis wordt ondertekend door de president en de griffier. Dus een handtekening van ook elke partij is geen probleem. Daarom wordt opzettelijk overgelaten aan de publieke controle om te vinden en vast te stellen dat:

(a) De uitspraak niet verzekert door middel van de handtekeningen van elke partij, dat het alle ingediende onderwerpen bestrijkt van schending en weerlegging, dat

argumenten of feiten niet zijn gewist, dat het geen leugens publiceert en dat het geen misleidende context publiceert;

(b) Het is niet verifieerbaar dat de uitspraak de echte zaak van de particulier naar waarheid publiceert.

(19) De uitspraak verklaart niet dat,

(a) De vastgestelde rechten van iedereen zijn;

(b) De vastgestelde rechten geldig zijn gedurende de looptijd van het EVRM en in alle gelijke gevallen in dezelfde categorie;

(c) De vastgestelde rechten uitvoerbaar zijn op elke plaats in Europa voor elk tribunaal.

6. Humanitaire fout of meened en niets ertussen

(20) De oprichters of auteur van het EVRM (citaat) "besloten om "de eerste stappen te zetten voor de collectieve handhaving van bepaalde Rechten die in de Universele Verklaring vermeld staan"." (preambule, §34). Deze eerste stap omvat de organisatie en samenstelling van het gerecht en het verloop van de procedure (§36). Het onvermijdelijke is de tweede stap: het aanstellen van geschikte natuurlijke personen met de rechtskundige vaardigheid, het vakmanschap, de moraal en de toewijding, gegarandeerd door de eed die elk gezworen heeft alvorens in functie te treden (zie ook Regel 3, Rules of Court, vanwege artikel 25, EVRM) .

(21) Onbetwistbaar is het meened om een overlast aan uitspraken te creëren. Elke herhaling door het Europese Hof is één bewijs. Een weigering van de plicht (een verschijningsvorm van rechtsweigering) is een ander bewijs van meened. Doen of handelen buiten de jurisdictie is een ander bewijs van meened.

7. Zich voordoen als wettige, beëdigde rechter, is crimineel tegen de mensenrechten

(22) Hier herhaald, maar nadrukkelijk, §9 in het document "Voorkennis en internationale principes" [*1].

Daarom is het een criminele beslissing om te doen alsof, door in de zaak De Cubber vs. België, 26 oktober 1984, in §25 vast te stellen: (citaat) "(..), de persoonlijke onpartijdigheid van een rechter moet worden verondersteld tot het tegendeel daar is.". Toen deze kwestie is overwogen in het geval van Piersack vs. België, 1 oktober 1982, is erkend in §30: (citaat) "Op dit gebied kunnen zelfs gedragingen van een zeker belang zijn.". En verder (citaat) "elke rechter ten aanzien van wie er een legitieme reden is om te vrezen voor een gebrek aan onpartijdigheid moet zich terugtrekken. Het gaat om het vertrouwen dat de gerechten bij het publiek moeten wekken in een democratische samenleving.".

(23) Het is overduidelijk dat de vrees voor meened (of zich voordoen als beëdigd rechter) door niemand anders te oordelen is, met betrekking tot artikel 9 en 10 van het EVRM, dan door het angstige private individu. Evenmin is de legitieme reden door een ander te beoordelen. Dit laat over voor een ander om enkel het bestaan te verifiëren van de ingediende gebeurtenissen.

(III) Complementering v. d. mensenrechten interpretaties

8. Effectief rechtsmiddel tegen schendingen door rechters, tribunalen of gerechten

(24) De nationale autoriteit is geen tribunaal

Citaat: "Artikel 13 (art. 13) spreekt van een effectief rechtsmiddel voor een "nationale autoriteit" ("instance nationale") die geen "tribunaal" of "gerecht" mag zijn in de zin van de artikelen 6, §1 en 5, §4." (§33).

(25) De schending is een vaststaand vonnis

Citaat: "Bovendien behandelt de effectieve remedie de schending van een door het verdrag gegarandeerd recht, terwijl de artikelen 6, §1 en 5, §4 betrekking hebben op vorderingen die in het eerste geval betrekking hebben op het bestaan of reikwijdte van burgerrechten en in de tweede tot de rechtmatigheid van arrestatie of detentie." (§33).

Speciale opmerking: De paragrafen 24 en 25 hierboven stellen dat artikel 13 voorziet in schendingen door de rechterlijke macht, gerechten, tribunalen en 1-rechter tribunalen of Chambers.

(26) De vordering tegen ook een rechter, tribunaal of gerecht is een burgerlijke vordering

Citaat: "(...), het "recht" dat Golder, terecht of ten onrechte, wenste in te stellen tegen Laird voor een Engelse rechtbank was een "burgerrecht" in de zin van artikel 6 par. 1 (art. 6-1)." (§27). Deze persoon Laird is een gevangenisambtenaar die handelt in zijn officiële hoedanigheid. Dit stelt vast dat een civiele vordering tegen een ambtenaar die in een officiële hoedanigheid handelt, een mensenrecht is.

9. Aan ambtenaren is verboden te belemmeren of te schenden zelfs zonder formele termen

(27) Een overtreding of hinder bestaat niet alleen door uitdrukkelijke termen

Citaat: "Zonder aan Golder zijn recht formeel te ontkennen om beroep aan te tekenen bij een gerecht, heeft de minister van Binnenlandse Zaken hem er in feite van weerhouden een actie te beginnen op dat moment, 1970. Belemmering kan in feite in strijd zijn met de Conventie, net als een juridische belemmering." (§26).

(28) Een griffie of secretariaat is verboden om te bemoeien of om in te grijpen

Quote: "Artikel 6, §1, verzekert iedereen het recht om elke vordering met betrekking tot zijn burgerlijke rechten en plichten voor te leggen aan een gerecht of tribunaal." (§36). Hieraan toevoegende: (citaat) "Iemand verhinderen om zelfs maar correspondentie te beginnen is de meest verstreckende vorm van "inmenging" (lid 2 van artikel 8) (art. 8-2) in de uitoefening van het "recht op respect voor correspondentie"; het is ondenkbaar dat dat buiten de werkingssfeer van artikel 8 (art. 8) valt terwijl louter toezicht daar onbetwistbaar onder valt." (§43). Analoog is dat elke bevoegd gezag zich niet mag verstoppen achter een griffie of secretariaat.

10. Elke vordering is ontvankelijk om een rechter of tribunaal te bereiken

(29) Artikel 6, §1 verzekert iedereen het recht om elke vordering bij een rechtbank of tribunaal aanhangig te maken plus het recht op toegang tot een gerecht, dat wil zeggen het recht procedures in te stellen voor gerechten in burgerlijke zaken. Citaat: "(...), dat artikel 6 par. 1 (art. 6-1) verzekert een ieder het recht om elke vordering met betrekking tot zijn burgerlijke rechten en plichten voor een gerecht of tribunaal te laten brengen. Op deze manier belichaamt het artikel het "recht op een rechtbank", waarvan het recht op toegang, dat wil zeggen het recht om een procedure in burgerlijke zaken in te stellen, slechts één aspect vormt. Hieraan worden de garanties

toegevoegd die zijn gesteld door Artikel 6 par. 1 (art. 6-1) zowel wat betreft de organisatie en samenstelling van het gerecht en begeleiding van de procedure." (§36).

(30) Een niet-ontvankelijke vordering is onmogelijk: (citaat) "Het principe dat een civiele vordering aan een rechter moet kunnen worden voorgelegd, geldt als een van de algemeen 'erkende' fundamentele rechtsbeginselen; hetzelfde geldt voor het beginsel van internationaal recht, dat de weigering van gerechtigheid verbiedt. Artikel 6 par. 1 (art. 6-1) moet worden gelezen in het licht van deze principes." (§35). Alleen in extreem uitzonderlijke gevallen is er een niet-ontvankelijkheid (of gelijk oordeel) en dan moet dit een beslissing zijn uitsluitend van de president van een gerecht.

(IV) De afronding van de controle

11. Verificatie dat slechts één gerecht (van eerste aanleg) betrokken is

Er is geen enkele nationaal gerecht betrokken vanwege de schending van het mensenrecht op toegang tot een gerecht en daarna op toegang tot een tribunaal of rechter.

12. Verificatie van de gelijkheid met zaken in dezelfde categorie

Er is geen identificatie vastgesteld van de zaak en evenmin zijn de identificatoren getoond om te verifiëren dat het een zaak is in dezelfde categorie van gelijke gevallen.

13. Het oordeel van het Europese Hof is onwettig vanwege meened en andere schendingen van de mensenrechten.

Hierdoor is het Europese Hof bevolen,

- (*) om met terugwerkende kracht alle activiteiten te vernietigen om werk te verwerven door verkeerde uitspraken, onnodig pseudo-interpretatie of het nalaten om de gehoorzaamheid van contractstaten af te dwingen;
- (*) al zijn uitspraken met terugwerkende kracht te herzien op basis van dit oordeel;
- (*) de cassatie van de onnodige uitspraken wegens discriminatie;
- (*) om de weinig overgebleven uitspraken deugdelijk te reviseren, leidend door dit oordeel;
- (*) om een correct inventaris op te stellen of te reviseren van elk artikel met diens impliciete rechten door middel van legale interpreteren dat bijsluit in de eenheid van de publieke controle;

en

- (*) om alle schade van alle betrokken private individuen te vergoeden.
- (*) het bovenstaande werk binnen redelijke termijn te voltooien, met een gemiddelde of betere kwaliteit van vakmanschap en voor de eigen rekening van de schademakers.

14. De publieke controle doet wat het Europese Hof behoorde te doen

Vanwege de bovengenoemde mensenrechtenschendingen, zijn de ingediende rechten op bescherming terecht geclaimd. Bij het ontbreken van de fiattering door elke partij moet worden aangenomen dat de situaties zich voordeden waarin de terecht beklagenswaardige overtredingen zonder de gegarandeerde bescherming plaatsvonden.

Het rapport van de publieke controle en de vastgestelde complementering van de Rechten van de Mens, zijn van iedereen en geldig in alle gelijke gevallen in dezelfde categorie en uitvoerbaar op elke plaats in een contractstaat voor elk tribunaal.

Dit publieke controle's verslag is naar de president van het Europese Hof gestuurd met de opdracht om dit gelijk te behandelen als een einduitspraak met betrekking tot artikel 46. Met nadrukkelijke focus op het vernietigen van de arbeidsverwerving door herhaling van meened en belediging.

15. Identificatie van deze zaak

Het oordeel van het Europese Hof is behandeld binnen het wetskader van artikel 6, 8 en 13 van het EVRM. De rechtsbetrekking tussen het Europese Hof en de Staat is het eenzijdige contract over garanties (het EVRM).

De zaak van de Staat betreft een private burger in de hoedanigheid van gevangene. De betrokken rechtsband tussen de private burger en de Staat is een gevangenisstraf. De laatste instantie van de Staat is de regering en de eerste instantie van de Staat is de gevangenisbeveiliging en het gevangenisbestuur. Het onderwerp van de schending is ten eerste de toegang tot een tribunaal en ten tweede de correspondentie met juridische bijstandverlener. Meer personalisatie creëert een verboden discriminatie.

16. Herziening van "Interpretatie van de artikelen van het Verdrag (EVRM)"

Door de bevindingen door dit oordeel zal het document worden herzien, dat wil zeggen op deze site www.publicscrutiny.nl in het hoofdstuk "The Manual for Public Scrutiny (...) en meer documenten".

Opmerking:

Dit publieke controle's rapport is coöperatief in harmonie met de andere rapporten van de publieke controle op deze site in hoofdstuk "De openbare controles".

[*1]: deze documenten zijn beschikbaar op deze site www.publicscrutiny.nl in het hoofdstuk "The Manual for Public Scrutiny (...) en meer documenten")